

Landstingets Forhandlinger.

(17)

257. 2. Nov. 1889. 1. Beh. af Lovf. om

Arbejdernes Sikkring mod Ulykkestilf. 258

tillstræffelige, hvorvidt de ikke ere for spinde til at bygge et Resultat paa, skal jeg ikke udtale mig om; men i hvert Tilfælde mener jeg, at dette Forhold nu foreligger paany til Bedømmelse, og at det derfor ingen Grund er for det tidligere Udvalg til principielt at være imod, at Forholdene medtages. — Jeg kommer nu til nogle Punkter, hvor der derimod er en afgjort og efter mit Skjøn en væsentlig Forskiel mellem Udvalgets Stilling og det nye Forslags Indhold. Det er egentlig kun to Punkter, men hvert af dem er af Betydning. Det ene Forslag, som Udvalgets Flertal havde stillet, var nemlig det, at den hele Forsikring, den hele Bærgendelse, som er bestemt for dem, der havde lønnet Arbejde hos en Arbejdsgiver, kun burde komme dem til Gode, der være Medlemmer af en anerkjendt Sygekasse, og jeg skal erindre om, at Udvalgets Flertal ved at opstille dette i Modspætning til det tidligere Forslag — og ogsaa nu i Modspætning til det ny, da det altsaa ikke er blevet optaget i det nye Udstift — har været i Overensstemmelse med den Kommissions Flertal, paa hvis Forarbejder Forslaget iøvrigt er bygget. Det er nu muligt, at forskjellige Medlemmer af Udvalgets Flertal se paa denne Sag med forskjellige Bine, at de ikke Alle have samme Grund, og ikke Alle lige stærkt holde paa dette. Naar jeg for mit Vedkommende holder paa denne Bestemmelse, er det af følgende Grund: Hvis jeg kunde overbevise mig om, at der i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere er en naturlig juridisk Pligt for Arbejdsgiveren til at betale for de Ulykker, der ramme Arbejderen under Arbejdet, og forsikre ham imod Følgerne af saadanne, saa vilde jeg sige: Det følger af sig selv, at Reglen maa gjælde uden Henhyn til, om denne Arbejder er Medlem af en anerkjendt Sygekasse eller ikke. Denne Overbevisning har jeg imidlertid ikke kunnet naae, og jeg tror, at det vil være vanskeligt at begrunde, at der er en saadan naturlig juridisk Pligt, jeg tror tværtimod at turde sige, at Flertallet af vægtige juridiske Opfattelser, som ere fremkomne om denne Sag, ere imod denne Tanke. Jeg ser derimod Sagen fra en ganske anden Side. Jeg mener, at i og for sig er det Arbejderens egen Sag at sikke sig mod Følgerne af sit Arbejde; men paa samme Maade som vi i Sygekasselovforslaget sige:

Arbejderen kan ikke overkomme det, og vi give ham derfor Støtte dertil, saaledes ogsaa her. Arbejderen kan ikke overkomme det; men naar han har vist sin ærlige Bestræbelse efter at gjøre, hvad han kan, for at sikke sig mod de forskjellige uheldige Tilfælde, som kunne ramme ham, saa ville vi støtte ham, og saa vende vi os til den Klasse af Medborgere, som er nærmest til at give ham denne Støtte, nemlig Arbejdsgiverne, og sige til dem: I maa give denne Støtte, I maa bære denne Staf, I ere nærmest dertil. Ifølge denne Opfattelse, som jeg har af Sagen, finder jeg det ikke alene ganske naturligt, men rigtig og nødvendigt at sige: Ja, dette Forslag gjælder kun den Arbejder, der har vist sin ærlige Bestræbelse for at gjøre, hvad han evner, ved at gaa ind i en Sygekasse og sikke sig mod Følgerne af Arbejdet; det Mindste, der overhovedet kan gjøres for at sikke sig, har han da gjort, og derfor maa man yde ham Støtte. Naar, jeg skal nu ikke diskutere nærmere om, hvilken Mening der har Ret; men jeg vil altsaa blot paapege, hvor naturlig denne Betingelse bliver fra denne Opfattelses Standpunkt, og saa ser jeg ikke rettere, end at hvis man optager denne Betingelse i Loven, bliver den ikke ubrugbar for alle dem, som staa paa et andet Standpunkt, og altsaa heller ikke for den høitærede Indenrigsminister. Han kunde ønske Loven en videre Anvendelse; men han kan jo haabe paa, at det Synspunkt kan vinde Anklang senere. Loven bliver vel mindre fuldkommen, men den bliver fra det Standpunkt ikke uanvendelig, fordi der sættes en saadan Betingelse ind, saa at jeg for mit Vedkommende ikke vil opgive Haabet om i denne Henseende at komme til en Overenskomst paa dette Grundlag. Jeg tror, at det, naar man optager denne Betingelse, vil have moralsk Betydning for Naaden, hvorpaa dette Lovforslag i det Hele vil blive modtaget i Landet. — Saa er der et andet Forslag, som ogsaa Udvalget — jeg tror her, at det er hele Udvalget — har tillagt Vægt, men som ikke er blevet optaget. Det er, at den samme Centralanstalt, i hvilken der er tvungen Forsikring fra Arbejdsgiverens Side, naar Arbejderne ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, ogsaa maatte kunne benyttes frivilligt for de Medlemmers Vedkommende, som falde udenfor den tvungne